

İSRAİL; ÇIBANBAŞIDIR, DEŞİLMESİ GEREKİYORDU

□□□□□□□□

Annapolis'te yapılan 'Barış Konferansı' sadece bir aldatmaca oluyordu!

Kasım 2007 tarihinde Annapolis'te yapılan 'Barış Konferansı'yla Ortadoğu'nun geleceği masaya yatırılmıştı. Arap ülkelerinin de katıldığı toplantının Filistin ve İslam dünyası için hiçbir avantaj sağlamayacağı belliyken toplantıda; **“İsrail devletinin, 'Yahudi' özelliğinin tanınması için bastırması ve ABD'nin Ortadoğu'da İran'ı yalnızlığa götürecekt adımlar atması”** anlamlıydı. Hamas, Hizbullah ve destekleyenlerinin de devre dışı kalması için fırsat oluşturan toplantıdan çıkacak kararların İslam dünyası için tam bir felaket olduğu açıktı. Toplantıya çağrılmayarak devre dışı bırakılmaya çalışılan Hamas ise “Batı Şeria ve Gazze'de Siyonist işgale karşı direnişin artacağına tanık olunacağını” vurgulamıştı.

İsrail'le masaya oturmaya başladığımızdan beri hep kaybediliyordu!

“Masaya oturmaya başladığımızdan beri hep kaybeden taraftık. Baktığımız zaman barış konferanslarının başladığı 1991'den bu yana Filistin'in siyasi, coğrafi veya kültürel hiçbir kazanımı olmamıştır. Bu toplantıda Filistinliler ile İsraililerin arasında nelerin tartışılacağına önceden karar verilip, daha sonra bunlar üzerinde konuşulmaya başlanmıştır. Bundan sonra ise ele alınacak konu Hamas'ı ve Hamas'a destek veren Filistinlileri ortadan kaldırmak olacaktır. Filistin Devlet Başkanı Mahmut Abbas bunu yapmaya zorlanacaktır. Sonra da İsrail'in Yahudi varlığı ve devlet bağımsızlığı kabul edilmiş olacaktır. Bundan daha kötü ne olabilir ki? Oysa İsrail çekilse sorun kalmayacaktı. Büyük ihtimal İsrail ordusu, bu toplantının hemen ardından Gazze'ye saldıracak ve büyük katliamlar yapacaktır.”

diyenler haklı çıkmış ve bunlar yaşanmıştı. İsrail'in 1967'de işgal ettiği topraklardan geri çekilmesi durumunda bu tür toplantılara gerek kalmayacağı açıktı.

Hamas Liderlerinden Dr. İsmail Rıdvan; "Toplantı, ayrılıklarımızı derinleştirecek" tespitini yapmıştı.

Öte yandan İslami Direniş Hareketi Hamas liderlerinden Dr. İsmail Rıdvan, Amerika'nın başkanlığında "**Annapolis'te yapılan konferansın Filistin davası ve bölgeye yönelik olumsuz sonuçlarının olacağını**" vurgulamış, Arap devletlerinin Dışişleri Bakanları nezdinde konferansa katılacaklarını ilan etmelerini de üzüntüyle karşıladıklarını açıklamıştı. "**Konferans, Arapların, Müslümanların ve hatta Filistinlilerin hiçbir menfaatini gerçekleştirmeyecektir. Konferans Siyonist düşmana destek olmak için Filistinlinin Filistinliyle, Müslüman'ın Müslüman'la, Arabın Arap ile olan ayrılıklarını derinleştirecektir**" gerçeğini hatırlatmıştı.

"Bu konferans, Abbas'ı götürebilir" diye de yorum yapanlar, Onu avuçlarına almışlardı.

Dönemin İsveç Dışişleri Bakanı Carl Bildt, ABD'nin Annapolis kentinde yapılan Ortadoğu konferansında anlaşma sağlanamaması halinde, Filistin Devlet Başkanı Mahmud Abbas'ın iktidardan olmasına yol açabileceğini hatırlatmıştı. Carl Bildt'in, Dagens Nyheter gazetesinde yayımlanan makalesinde, Annapolis konferansının, İsrail ile Filistinliler arasındaki sorunda, "**gerçek iki devlet çözümü için son fırsat**" olabileceğini vurgulamıştı.[1]

Sürekli ve Sistemli bir İslam Düşmanlığı Yapılıyordu.

İslam'a karşı uğursuz saldırı ve hakaretlerin hepsinin; Yahudi güdümlü ABD'nin öncülük ettiği "küresel savaş"la, "terör"le bir yerden bağlantısı olduğu ortaya çıkıyordu. Bu çok sistemli bir çalışmaydı ve Batı toplumu bu yönde yeniden eğitiliyordu. Tarihsel olayları kendi bağlamından koparıp, bugünkü gelişmelerle ilişkilendirme çabasındaki çarpıklık örneklerinden biri ile daha karşı karşıyaydık ve özellikle iki binli yılların başlarında bu ve benzeri çok sayıda olay yaşanılıyordu. Örneğin; İslam Peygamberine yönelik ağır hakaretler içeren, Peygamberi ve Ümmetini "aptallar" ve "teröristler" olarak gösteren karikatürlerin 2005 yılında Danimarka basınında yayınlanması, ardından bütün Avrupa basınında Müslümanlara karşı bir gövde gösterisine dönüştürülmesi bunların devamı oluyordu.

Yine, 2006 yılında Katolik dünyasının dini lideri Papa 16. Benediktus'un; Bizans imparatoru Manuel II Paleologos'tan yaptığı, *"Hz. Muhammed'in gayri insani ve şeytanca olanın dışında yeni bir şey getirmediği"* ne yönelik sözleri bir başka küstahlıktı. Bu kampanyada yerlerini alanlar öyle edepsizleştiler ki, Hollanda'dan bir siyasetçi çıkıp; *"Hazreti Muhammed hayatta olsaydı ve Hollanda'da yaşasaydı onu kovardım. Bir İslam tsunamisi ile karşı karşıyayız. Eğer Müslümanlar Hollanda'da yaşamak istiyorlarsa, Kur'an'ın yarısını yırtıp atmalılar, imamları dinlememeliler, çünkü Kuran'da korkunç şeyler söylendiğini biliyorum"* diyebilmişti. Ve yine İsveç'te benzer bir karikatür rezaleti yaşanmıştı.

Bu uğursuz saldırı ve hakaretlerin hepsinin ABD'nin öncülük ettiği İslam'a karşı "küresel savaş"la, bir yerden bağlantısı olduğu daha sonra ortaya çıkmıştı.

"Peki, aydınından marjinal örgüt ve cemaat temsilcilerine, siyasi ve askeri kişilerden sivil toplum kuruluşları temsilcilerine ve dini liderlere kadar yayılan bu aşağılama, yargılama, mahkûm etme kampanyası sadece Batı'nın İslam ve Müslümanlara karşı tarihsel husumetinden, toplumsal önyargı ve korkularından mı kaynaklanıyordu? Hayır! Çok sistemli bir çalışma başlatmışlardı ve Batı toplumu bu yönde yeniden eğitiliyordu, önce "entelektüel terörizm" olarak kendini hissettiren kampanya, sonra devlet terörizmi, 'kitlesele kıyım', söylemeye dilimiz varmasa da bir nevi 'medeniyet' savaşı olarak önümüzde bulunuyor." diyen yandaş yazar, Erdoğan iktidarının İsrail'e sağladığı gizli avantajları ise nedense hep görmezden geliyordu.

"Filistin'i eritme politikası"yla ilgili aşağıdaki tespitlere birlikte göz atalım:

İlki 1996'da yapılan genel seçimlerin ardından İsrail işgali ve güvenlik sorunları nedeniyle defalarca ertelenen Filistin seçimleri on yıl sonra 25 Ocak 2006'da yapıldı. On yıl yönetimde bulunan el-Fetih'in; vaat ettiği milli birlik, bağımsızlık ve güvenliği sağlayamaması, yolsuzluk ve adam kayırmaların her geçen gün artması, Arafat'ın Kasım 2004'te vefat etmesinden sonra yerine güçlü bir ismin geçememesi ve İsrail'in Gazze'den çekilmesinin ardından sergilenen yönetim zafiyeti, Hamas'ın önünü açmıştı. Mart 2005'te İsrail'e karşı geçici ateşkes ilan edildiğinde siyasallaşacağıınin işaretlerini veren ve ilk kez katıldığı yerel seçimlerden büyük bir zaferle çıkan Hamas, yine ilk kez katıldığı genel seçimlerde %60 oranında oy almıştı. Seçim öncesinde yapılan anketlerde el-Fetih'in birkaç puan gerisinde görünen ve muhalefet partisi olması beklenen Hamas, 132 sandalyeli mecliste 76 milletvekilliğini kazanarak tek başına iktidar

Yazar Ahmet AKGÜL
07 Mayıs 2020

olmaya hak kazanmıştı. Seçimlere "**parlak gelecek, Fetih'le gelecek**" sloganıyla giren el-Fetih ise, 43 sandalyede kalmıştı. Her ne kadar seçimlerden büyük bir zaferle çıkmış olsa da, ABD, AB ve İsrail'in Hamas'ın yer alacağı bir Filistin Hükümetini tanımayacaklarını ilan etmeleri, Hamas'ı diğer partilerle birlikte milli birlik hükümeti kurmaya mecbur bırakmıştı. Ancak bu yöndeki çabalar sonuçsuz kalınca Hamas tek başına hükümet kurmak zorunda kalmıştı. Tek başına hükümet kuran Hamas, dört bir yandan kuşatılmıştı. Uluslararası ambargo ve tehditler had safhaya ulaşmıştı.

Oslo Anlaşması gereğince Filistin yönetimine her yıl iki milyar dolar civarında yardımda bulunan ABD ve AB, İsrail'i tanıma şartını yerine getirinceye kadar Hamas yönetimine mali yardım yapmayacaklarını ve Hamas yetkilileri ile görüşmeyeceklerini açıklamışlardı. Gerek İsrail ve ABD ile olan stratejik ilişkileri gerekse son seçimlerde halk desteğini artıran Müslüman Kardeşler'den çekinmesi nedeniyle Mısır ve Ürdün de, Hamas yetkilileri ile görüşmeye yanaşmamıştı. Arap ülkeleri, destek vermek şöyle dursun, 2002 yılında Beyrut'ta imzalanan anlaşma gereği, bu ülkelerin Filistin Hükümetine ödemeyi taahhüt ettikleri aylık 55 milyon doları dahi ödemiyorlardı. İsrail tarafından Filistin yönetimine aktarılan gümrük vergileri de kesilmişti. El-Fetih yönetiminden, 750 milyon dolar gibi, çok büyük bir borç devralan Hamas Hükümeti mali açıdan çok zor durumda kalmıştı.

Siyonistler, Hamas hazımsızlığını açığa vurmuşlardı.

Hamas Hükümeti uluslararası ambargo ve tehditlerle mücadele ederken, İsrail'in Filistin topraklarındaki saldırıları da devam ediyordu. İsrail askerleri, 9 Haziran 2006'da Gazze'de bir plajı tarayıp dördü çocuk sekiz piknikçiyi ve 13 Haziran'da roket atıp ikisi çocuk 11 kişiyi öldürmüştü. İsrail'in ardı ardına giriştiği bu katliamlar, 25 Haziran 2006'da bir İsrail askerinin (Gilad Şalit) kaçırılmasına sebep olmuştu. Bunun üzerine İsrail, Filistin topraklarında tutuklama furyasını başlatmıştı. Aralarında Maliye Bakanı Ömer Abdurrazık, Sosyal İşler Bakanı Fahri Turkman, Kudüs İşleri Bakanı Halid Ebu Arefe, Çalışma Bakanı Muhammed el-Berguti, Din İşleri Bakanı Nayif Recup, Planlama Bakanı Semir Ebu Iyşe, Esirler Bakanı Vasfi Kabha, Mahalli İdareler Bakanı İsa el-Cabiri'nin bulunduğu sekiz Bakan; Meclis Başkanı Aziz Salim Duveyik ve Meclis Genel Sekreteri Mahmud Remhi dâhil olmak üzere kırk beş milletvekili İsrail yönetimi tarafından tutuklanmıştı. Filistinli mahkûmları hep bir baskı aracı ve pazarlık unsuru olarak kullanan İsrail'in, sadece beş gün içerisinde tutukladığı Milletvekili, Bakan ve Belediye Başkanı sayısı sekseni aşmıştı.

İsrail kanunlarına göre "**idari tutuklular**" herhangi bir gerekçe gösterilmeksizin tutuklanıp alıkonulan mahkûmlar statüsünde yer alıyordu. İngiliz mandasından bu yana devam eden bu uygulamaya göre İsrail, 'şüpheli'

Yazar Ahmet AKGÜL
07 Mayıs 2020

Filistinlileri istediği gibi tutukluyor, tutukluluk süresini keyfi olarak uzatıyor, düzmece mahkemelerde aldığı kararlar doğrultusunda yıllarca hapiste tutuyordu. Tutuklama gerekçeleri ise güvenlik nedeni ile 'devlet sırrı' kapsamına alınarak açıklanmıyordu. İsrail'in, güvenlik bahanesiyle; demokratik yollardan halkın büyük çoğunluğunun desteğini alan, Filistin Hükümeti ve Filistin Meclisi üyelerini tutuklamasındaki asıl amacı; Hamas Hükümeti'ni yıkmak, Filistin Meclisini işlevsiz hale getirmek ve böylelikle; hükümetin vaatlerini yerine getirmesine, halka hizmet etmesine fırsat vermemek, Filistin halkının hayat damarlarını kesmek, onları aşağılamak ve bütünlüğü engellemek amaçlıydı. Gazze'de gerçekleşen sivil katliamlar ve Filistinli üst düzey yöneticilerin tutuklamasının ardından Arap ülkeleri, İsrail'e gereken tepkiyi göstermek yerine; esir alınan İsrail askerinin derhal serbest bırakılması için Filistin Hükümetine uyarılarda bulunmuşlardı. İsrail ile ilişkilerini normalleştirmeye çalışan Mısır, Ürdün ve Suudi Arabistan, Filistinlilerin yanında yer almaktansa, taraflar arasında arabuluculuk gibi anlaşılması zor bir role soyunmayı tercih etmiştiler. Tam da bu dönemde, Temmuz 2006'da, Mısır'ın başkenti Kahire'de gerçekleşen Arap Birliği Zirvesi'nin ardından konuşan Arap Birliği Genel Sekreteri Amr Musa'nın yaptığı,

“Ortadoğu barış süreci öldü”

açıklaması, aslında, Arap yönetimlerinin ölümünün ilanıydı.

Yapılan Kışkırtmalarla Hamas ve el Fetih kavgası başlatılmıştı.

Hamas Hükümeti, dışarıda ABD, AB ve İsrail ve içeride ise devraldıkları büyük borçların yanında, seçim sonuçlarını bir türlü kabullenemeyen el-Fetih yönetimi ile de mücadele etmek zorunda kalmıştı. El-Fetih Lideri ve Filistin Devlet Başkanı Mahmut Abbas, kulislerde sıkça konuşulan '**gölge hükümet**' iddialarını doğrularcasına, çift başlı bir yönetim oluşturma yönünde her gün yeni bir icraatla Hamas yönetimini köşeye sıkıştırmak için elinden geleni yapmıştı. Bu meyanda, iç güvenlikten sorumlu birimlerin başına el-Fetih içerisinden kendisine yakın bir ismi getirerek İçişleri Bakanının yetkilerini kısıtlama yoluna giden Abbas, sınır ve geçiş noktalarının denetimini de üzerine almıştı. Hükümetin özel güvenlik birimi oluşturma kararını veto etmesi ise, bardağı taşıran son damla olmuştu. Abbas'ın bu icraatları, Hamas Hükümetinin başarısızlığı için ABD, AB, İsrail ve bazı Arap ülkelerinin yürüttüğü işbirlikçi kampanyaya el-Fetih'in de katıldığını resmen belgelemiş oluyordu.

14 Aralık 2006'da Filistin Başbakanı İsmail Heniye, Filistin Hükümeti ve halkına yönelik uygulanan ambargonun etkilerini bir parça hafifletecek mali yardımlarla Refah geçidinin Mısır tarafında Gazze'ye girmek için bekletilirken, elleri kenetlenmiş kaldırım üzerinde oturur şekilde eş-Şark el-Awsat gazetesi tarafından fotoğraflanmıştı. Bu fotoğraf tetikte bekleyen Filistin Devlet Başkanı Mahmut Abbas için bulunmaz bir fırsat olmuştu. İki gün sonra, 16 Aralık günü, Mahmut Abbas Filistin siyasetinin içinde bulunduğu darboğazdan kurtulması için erken seçime gidilmesi gerektiğini açıklamıştı. Abbas'ın bu talebi Hamas tarafından reddedilmişti. Herhangi bir konuda bile ortak görüş açıklaması çok zor olan on

Filistinli grup da Hamas'ın bu kararını desteklemişti. Öte yandan ABD, İngiltere ve İsrail'in Abbas'ın aldığı seçim kararına destek mesajları vermesi Filistinliler arasındaki imajın daha da sarsılmasına yol açıyordu.

Tek başına hükümette bulunan Hamas üzerindeki baskıları kırmak için milli birlik hükümeti arayışlarını devam ettirmişti. Sonuçta Hamas, el-Fetih ve çeşitli gruplar arasında aylar süren milli birlik kurma çabaları ve yer yer çatışmalarla neticelenen gerginlikler, yerini çok sayıda Filistinlinin öldüğü şiddetli çatışmalara bırakmıştı. Başbakan Heniye ve Filistin Dışişleri Bakanı Mahmud ez-Zahhar'a yönelik suikast girişimleri ve el-Fetih'e bağlı Filistin İstihbarat Örgütü şeflerinden Baha Beluşe'nin üç çocuğunun öldürülmesi gibi korkunç eylemler, karşılıklı yükselen tansiyonun esef verici sonucuydu.

İşgal altındaki toprakların, onlarca Filistinlinin ölümüne sebebiyet veren çatışmalara sahne olması, uluslararası arenada Filistin davasına duyulan saygının da yitirilmesine sebep olmuştu.

Böyle bir dönemde yaşanan olaylar sonrasında Başbakan Heniye'nin yaptığı bir konuşma ise oldukça yapıcıydı. Heniye, **kanlı çarpışmalar, kaçırma olayları ve silahlanma yarışı karşısında takınılması gereken en doğru tutumun, diyalog çalışmalarını başlatıp sürdürmek olduğunun** altını çizmişti. Bu açıklamanın ardından Mahmut Abbas'ın da milli birlik hükümeti kurma çalışmalarına yeniden başlanma kararı alması da tarafları teskin etmişti. Heniye'nin yapıcı yaklaşımları çok geçmeden meyvesini vermişti ve Şubat 2007'de Suudi Arabistan Kralı Abdullah'ın girişimleriyle Mekke'de bir araya gelen Hamas ve el-Fetih yetkilileri, milli birlik hükümeti kurulması yönünde anlaşmaya vardılar. Mekke'de varılan uzlaşma çerçevesinde uluslararası ambargoyu kırmak ve iç çatışmalara son vermek üzere kurulan milli birlik hükümetinde Dışişleri, İçişleri ve Maliye Bakanlıkları el-Fetih hareketine yakınlığı ile bilinen bağımsız milletvekillerine verilmişti. 17 Mart 2007'de Filistin Meclisinde yapılan güven oylamasına 87 milletvekili katılabildi. Zira Filistin Meclisinin üçte birinin de aralarında bulunduğu, birçok üst düzey yetkili halen İsrail hapisanelerinde tutuklu bulunuyordu.

Heniye'nin çabaları yeterli olmamıştı.

Ne var ki, Heniye'nin uzlaşma mesajları ve ulusal birlik hükümeti arayışları Filistinli tarafların birbirlerine silah doğrultmasını önlemeye yetmemişti. Hamas ve el-Fetih arasında yapılan ateşkeslerin sonuncusu da, 3 haftadan daha kısa bir sürede, 7 Haziran 2007'de sona ermişti.

Yazar Ahmet AKGÜL
07 Mayıs 2020

Daha önce Filistin Başbakanı İsmail Heniye'ye karşı düzenlenen suikast girişiminde parmağı olup olmadığı sorulduğunda "bu benim için şeref olurdu" cevabını veren el-Fetih'in askeri kanat sorumlusu Muhammed Dahlan'ın kışkırtmaları sonucu Hamas üyesi 15 kişinin öldürülmesi ve Heniye'nin ofisine ateş açılması, olayları daha da içinden çıkılmaz bir hale getiriyordu. Ve şiddetli çatışmalar devam ederken, Hamas Gazze Şeridi'nde kontrolü ele geçirmişti.

Bu sırada İsrail'in yüksek tirajlı gazetelerinden Haaretz'in "**ABD yönetiminin Filistin Devlet Başkanı Mahmud Abbas ile Hamas'ı iktidardan düşürmek için ortak bir plân üzerinde anlaştıkları**" haberi sonrasında

Mahmut Abbas; Hamas'ı darbe girişiminde bulunmakla suçlayarak, milli birlik hükümetini feshetmiş ve hem Gazze'de hem de Batı Şeria'da olağanüstü hâl ilan etmişti. Maliye Bakanı Selam Feyyad'ı Başbakan olarak atayarak, derhal bir kabine oluşturmasını istemişti. ABD, Rusya, AB ve BM, Filistin Devlet Başkanı Mahmut Abbas'a tam destek mesajı vermişlerdi. Doğal olarak, Hamas bu kararı tanımayarak, İsmail Heniye'nin görevinin başında olduğunu belirtmişti. Gazze'de

kontrolü ele geçiren Hamas, ABD ve İngiltere tarafından inşa edilen, Filistin istihbaratı karargâhında, İsrail'in 'Yüzyılın Felaketi' ifadesini kullandığı, binlerce gizli belgeyi ele geçirmişti. Bu belgeler; İsrail'in yabancı istihbaratlar ile ortak operasyonlarını, İsrail'le ortak çalışan işbirlikçilerin isimlerini, kara para ve silah transferi ile ilgili bilgileri ihtiva ediyordu. Hamas'ın askeri kanadı Şehid İzzeddin Kassam Tugayları'nın açıkladıkları ilk belgelere göre; Filistin Cumhurbaşkanı Mahmud Abbas'ın 'sağ kolu' olarak görülen Muhammed Dahlan'ın, MOSSAD ile birlikte Filistin'in efsanevi lideri Yaser Arafat'ın öldürülmesinde rol aldığı ortaya çıkmıştı. Böylelikle Hamas'ın ele geçirdiği bu bilgi ve belgelerin, İran, Hizbullah ve Suriye'ye ulaşmasından korkan ve Mısır yönetiminden bu belgelere derhal el konulması için yardımcı olmasını talep eden İsrail'in, 'Yüzyılın Felaketi' derken ne demek istediği de anlaşılmuş oluyordu.

Ele geçirilen belgeler ve sonrasında yaşananlar, Gazze'de yaşananların "El-Fetih ve Hamas arasındaki kardeş kavgası" olmadığı, aksine, Filistinli direnişçiler ile İsrail ve işbirlikçileri arasındaki mücadeleden ibaret olduğu anlaşılmişti.

Elbette tüm El-Fetih üyeleri Mahmut Abbas ya da Muhammed Dahlan gibi düşünmüyorlardı. El-Fetih'in insaf sahibi akl-ı selim üyeleri vicdanlarının sesine kulak vererek Mahmut Abbas ve ekibine isyan bayrağı açtılar. İlk isyan bayrağını Gazze'de Halit Ebu Hilal açtı ve bini aşkın El-Fetih üyesinin önünde 'Fethu'l Yasir'i, -Yaser Arafat'ın yolundaki El-Fetih'i- kurduğunu ilan etti. Arkasından El-Fetih Merkez Yönetim Kurulu Üyesi Hani El-Hasen, işbirlikçi ve darbeci 'Dahlan çetesini' eleştirdi ve Hamas'a karşı çatışmalara katılmadıklarını açıklamıştı. Ancak İsrail yönetimi her zaman olduğu gibi olanlardan hiç ders almışa benzemiyordu. Muhammed Dahlan ve adamlarının deniz yoluyla Gazze'den Mısır'ın El-Ariş bölgesine kaçmasını sağlayan İsrail, El-Fetih'i Hamas'a karşı daha güçlü konuma getirmek için, Ortadoğu'nun en büyük silah

Yazar Ahmet AKGÜL
07 Mayıs 2020

sevkiyatını yapıyordu. İsrail, Mısır ve Ürdün üzerinden naklettiği 1000 (bin) M-16 silahı Mahmut Abbas yönetimindeki el-Fetih'e teslim ediyordu. İsrail, Mahmut Abbas ile gizliden gizliye yaptıkları görüşmeler vasıtasıyla 'Yeni Oslo Anlaşması'nın kilometre taşlarını döşemişti. Mahmud Abbas, İsrail için kesin bir kazanım, Filistin'i savunanlar için ise, tam bir vebal olan Oslo tecrübesi yeniden tekrarlanıyordu. Bu sayede, Sınırlar, Kudüs, mülteciler, toprak değişimi, Batı Yakası ve İsrail arasındaki güvenlik şeridi ve İsrail ile Filistin devleti arasındaki ilişkinin tabiatı konularının büyük bir kısmı üzerinde karşılıklı anlaşma sağlanıyordu. Geriye kalan konuların nasıl sonuca bağlanacağı ile ilgili görüşmeler ise devam edip duruyordu.

Mahmud Abbas, basit hesaplar yapıyordu!

İsrail'in Yediot Ahranot gazetesi, 16 Ağustos 2007 tarihinde yayınladığı bir raporla, Filistin Devlet Başkanı Mahmud Abbas ile İsrail Başbakanı Ehud Olmert arasında devam eden gizli görüşmelerin varlığını gün yüzüne çıkarmıştı. Yapılan görüşmeler esnasında İsrail Başbakanı Ehud Olmert, Filistin Devlet Başkanı Mahmud Abbas'tan o kadar memnun kalmış ki, Amerikan heyeti önünde bakın neler söylemişti: *"Oslo anlaşmalarından sonra, Filistin yönetimiyle yürütülen diyalogların başından itibaren, mevcut durumu gerçekten değiştirmeye azmeden ve İsrail ile fiilen barış isteyen ilk Filistinli lider. Filistin Devlet Başkanıyla bir anlaşmaya varmak üzereyiz. Mahmud Abbas da bu anlaşmayı referandum için Filistin halkına sunacak. Ancak Olmert'in bir de şartı var: Olmert gizli görüşmelerde Hamas hareketinin, oyunun dışında kalmasını şart koşuyor. Aynı şekilde Olmert, Mahmud Abbas'ın Hamas'ın da katılımıyla 'Filistin Milli Birlik Hükümeti' kurması durumunda, onunla yardımlaşmayı keseceği"* tehdidinde bulunmuşlardı.

Amerikan yönetimi de iki taraf arasında bir anlaşma sağlanması konusunda oldukça acele ediyordu. Yapılacak bir anlaşma ile gerilemiş durumdaki Bush da durumdan bir üstünlük elde etmeyi hesaplıyordu. Bush, anlaşmanın sağlanmasıyla, bölgedeki durumun sakinleşeceğini ve Amerikan yönetiminin İran meselesiyle ilgilenmeye fırsat bulacağını ümit ediyordu.

Filistin tarafında da, bir anlaşmaya varmak yönünde hızlı bir hazırlık vardı. Gün geçtikçe halk desteğini yitiren Abbas, süreci hızlandırmak için; Hamas'ı Filistin'in siyasi sahnesinden çıkarmayı ve bir sonraki aşamada Hamas mensuplarının Filistin kurumlarında temsil edilmelerini engellemeyi hedefliyordu. Bu doğrultuda direnişi tamamen tasfiye etmeye çalışıyordu. Zaten Ramallah'taki hükümetin başı Selam Feyyaz da silahlı direnişi, hükümetlerinin programından çıkarmıştı. Feyyaz, direnişi hedef almaktan da geri durmuyor; ve direnişi 'silahlı gerillalık' olarak niteliyor ve barışın sağlanmasının önündeki bir engel olarak kabul ediyordu. Belki de böyle bir şey tarihte ilk kez oluyordu; işgal edilmiş bir ülkedeki bir başbakan, milli direniş hakkında 'silahlı

gerillalık' tabirini kullanıyordu. Feyyaz hükümeti aynı zamanda direnişçileri, İsrail yönetiminin peşlerini bırakması karşılığında, silahlarını bırakmaya ve işgale başkaldırmamayı garanti etmeye teşvik ediyordu. Bir başka ifadeyle fayda getirmeyecek boş ve saçma şeylerle vakit kaybetme silsilesi devam etmekteydi. Bazı İsraili yazarlar da sözü edilen anlaşmanın gerçekleştirilmesi imkânını şüpheyile karşılıyorlardı. Nitekim İsrail'in önde gelen yorumcularından Nahum Bernea: "Olmert'in konumu sarsılmış durumda. (Lübnan hezimetini araştırmak için kurulan) Winograd Komisyonu, hazırladığı raporda Olmert hükümetinin kusurlu olduğunu belirtti. Aynı şekilde Filistin başkanı Mahmud Abbas'ın yegâne gücü de zayıf oluşunda gizlidir. İşte bu vasıflardaki iki lider, nihai ilkelere ilişkin bir anlaşma sağlamaktan acizdir." açıklaması dikkatlerden kaçmıyordu.

Dönemin İsrail Başbakanı Ehud Olmert'in, Abbas'ın son derece zayıf bir durumda oluşundan yararlanarak, ilan edilecek ilkeler konusunda mümkün olacak en fazla tavizi koparmaya çalıştığı kesindi. Bu aşikâr durum karşısında Mahmud Abbas; bir taraftan Hamas ile yapacağı görüşmelerle Filistin tarafının elini güçlendirip, diğer taraftan da açık bir şekilde İsrail'in planlarına ve zulümlerine karşı koymaya çalışması gerekirken, o tamamen tersini yapıyordu. Yani bir taraftan Filistin dosyasını kapatmak için İsrail ile gizli görüşmelere başlarken, diğer taraftan da Hamas'a karşı açıktan savaş ilan ediyordu. Sanırım gelinen nokta itibariyle söylenecek tek bir cümle vardı: **Lütfen artık birileri Mahmut Abbas'a işgalci ve eli kanlı olanın; Hamas değil, İsrail olduğunu hatırlatsın.[2]** **diyen yazarımız önemli bir gerçeğe tercümanlık yapıyordu.**

120 milyar dolarlık cinayet piyasası oluşturuluyordu.

"Blackwater", bir güvenlik şirkettir. ABD Başkan yardımcısı Cheney'nin yakınlarına mensuptur. Dünyadaki en önemli paralı asker şirketlerinden biridir. 2007'de Irak'ta 20 sivili katletmiştir. Ardından kirli işleri ortaya dökülmeye başlamıştı. Öyle ki, PKK'ya verilen Amerikan silahlarının bu şirket/örgüt üzerinden verildiği iddiaları hâlâ tartışılıyordu. Bu şirketler Irak'taki işgalin en önemli gücünü oluşturuyordu. Katliamlar yapıyor, infazlar yapıyor, iç savaşlar çıkarıyor, zenginlikleri yağmalıyor, Ebu Gureyb'de olduğu gibi işkenceler yapıyor, hapishaneler ve esir kampları işletiyordu. Sadece Irak'ta değil, Türkiye dâhil dünyanın birçok ülkesinde gizli-kirli işler yürütüyorlardı. Savaş bölgelerindeki kimyasal silah atıklarını temizliyorlardı. Tabii petrol kuyularını, patronları, şirketleri de koruyorlardı. Bunları yaparken hiçbir hukuki sorumlulukları yoktu... Güç ve kandan beslenen bir endüstriydi. Kötü ününü gizlemek için 2009 yılında adını Xe Services olarak, 2011 yılında ise Academi olarak değiştirmişti. Peki ABD İran'a saldıracak mıydı? Zbigniew Brzezinsky, 2007'de CNN'deki söyleşisinde ABD'nin İran'a saldırıya hazırlandığını söylemişti. Bu tezini daha önce de birkaç kez dile getirmişti. Ona göre, Bush ve Cheney, İran'a saldırı için ortamı ısıtıyor ve hazırlıyordu. Şu anki ortam, Irak savaşının hemen öncesindeki şartlara benziyordu.

ABD dış politikasını, Sion Büyüklerinin Protokolleri belirliyordu

Amerikan dış politikasını derinden sarsacak bir kitap yayımlanmıştı. 03/09/2007 06:53 John J. Mearsheimer ve Stephen M. Walt'ın yazdığı kitap "The Israel Lobby and U.S. Foreign Policy (İsrail Lobisi ve Amerikan Dış Politikası)" adını taşıyordu. Amerika Birleşik Devletleri (ABD) ile ilişkilerimiz, bu arada Ermeni yasa tasarısının İsrail lobisince neden desteklendiği, Irak savaşının neden başlatıldığı gibi konuları anlayabilmek için kitabın mutlaka okunması gerekiyordu. Hatta, Dışişleri Bakanımızın (2007-2009 Ali Babacan) bu kitabı bir an önce edininip ilk iş olarak okuması lazımdı. Burada anlatılanlar bu kitapta açıklanan bilgilere dayanıyordu. İsrail lobisini eleştirmek, ABD'de neredeyse tabu sayılıyordu. Ancak, ABD dış politikasında son yıllarda yapılanların stratejik ve ahlâki bir açıklamasını yapmanın güçlüğü, lobi faaliyetlerinin gözden geçirilmesi ihtiyacını doğurmuştu. Kitaba göre, son hatalar, ABD'nin müttefikleriyle olan ilişkilerini bozduğu gibi, küresel terör tehdidini de artırmıştı.

Irak savaşı fiyaskoyla sonuçlanmıştı. Burada uygulanan ABD politikaları hem kendisini hem de başkalarını büyük zararlara uğratmıştı. İsrail-Filistin sorunu çözülememişti. Hamas ve El-Fetih (Fatah) Filistin'i ele geçirmeye çalışıyordu. Lübnan'daki Hizbullah sorunu devam ediyordu. İran'ın nükleer bomba yapma çalışmaları sürüyordu. El-Kaide'nin faaliyetleri önlenememişti. Sanayileşmiş ülke ekonomileri hâlâ büyük ölçüde, Körfez'den çıkan petrole bağlıydı. Gazeteci Michael Massing, Demokratlar ve Cumhuriyetçiler dâhil ABD Kongresinin yarısından fazlasının, İsrail lobisinin destekledikleri arasından seçilmiş olduğunu açıklamıştı. ABD dış politikasını büyük ölçüde İsrail lobisi şekillendiriyordu. Ama, yapılan hatalar İsrail'e de zarar veriyordu. Amerikalıların İsrail lobisi hakkında ileri geri konuşmaları zordu. Ama, dünyayı yeniden şekillendirmeyi öneren Protokols of Elders of Zion'un (Sion Büyüklerinin Protokolleri) kabalist görüşlerinin ABD dış politikasını şekillendirdiği konuşuluyordu. ABD'de, Musevilerin bankaları, medyayı ve diğer anahtar kurumları kontrol etmeleri sonucu, araştırmacı ilaç firmalarının, sendikaların, silah üreticilerinin lobi faaliyetleri tartışılabilirken, İsrail lobisi tartışılmıyordu.[3]

Bu arada asla unutulmasın ki AB de bir Siyonist planıydı: AB, bizi sadece haritadan mı çıkarmıştı?

Bu haber, 2007 Eylül ayında önce gazetelerin internet sitelerine düşmüştü. AB'nin 2008 yılında hazırlatıp piyasaya sürdüğü yeni madeni avroların arka yüzündeki Avrupa haritasından Türkiye çıkarılmıştı. Daha sonra gazetelerin basılı nüshalarında da yer almıştı. Haritada Kıbrıs adası

Yazar Ahmet AKGÜL
07 Mayıs 2020

Rum Cumhuriyeti olarak ve olması gereken yerin epeyce batısına taşınmıştı. Bunu adanın coğrafyasına uygulayacak olursak, Kıbrıs 600 kilometre batıya Girit adasına doğru kaydırılmış oluyordu. Demek ki, Avrupalılar bir ülkeyi haritalarında görmek isterlerse böyle de yapabiliyorlardı. Hadi, diyelim ki, Kıbrıs Rum Kesimi AB üyesidir ve dolayısıyla AB haritasında mutlaka yer alması lazımdır. Ama Balkanlarda AB üyesi olmayan ülkeler de haritaya girmişti. Dahası AB üyesi olmadığı gibi, AB ile şu anda herhangi bir alâkası olmayan Beyaz Rusya gibiler de haritada vardı ama Türkiye yoktu.

Neden böyle olduğunu soranlara AB yetkilileri, eğer Türkiye AB'ye girecek olursa, o zaman nasıl olsa harita da değişir anlamına gelen laflar etmişlerdi. Ama bu sözler AB üyesi olmadığı gibi, AB ile halihazırda müzakere dahi etmeyen ve dahi aday ülke sıfatı bile elde etmemiş Balkan ülkeleri ile Beyaz Rusya gibi yarı otoriter bir rejim altındaki ülkenin neden haritada olduğunu izah edemezdi... Aslında bu harita AB'nin 'Avrupalılık' adına geliştirdiği kültürel coğrafyanın hatlarını gösteriyordu. Avrupalıların ısrarla üzerinde durdukları kavramlardan biri olan kültür birliği veya kültür ayrılığı kavramları bu haritayı belirliyordu. Siyasi ifadelerle söylemek gerekirse, AB zamanla Ukrayna ve Beyaz Rusya'nın da dahil olduğu coğrafyayı bünyesine katmak istiyordu. Ama Türkiye'yi dışlıyordu!..

Siyonist İsrail Dünyanın En Büyük Dördüncü Silah Sağlayıcısı Olmuştu

Gazze halkına Sina'yı gösteren Hahambaşına, Siyonizm karşıtı Yahudilerden bile tepki yağmıştı: “Kanla Beslenen Siyonist Vampir!” diye çıkmışlardı.

Gazze Şeridi'ndeki Filistinlilerin, Sina çölünde kurulacak bir Filistin devletine gönderilmesini isteyen İsrail'in Aşkenazi Hahambaşı Yona Metzger'e tepki, İsrail içindeki Siyonizm karşıtı Yahudi toplumu Neturei Karta'dan gelmişti. Neturei Karta, Metzger'in açıklamalarına sert karşılık verdi ve yaptığı açıklamada, Metzger'i yüklü parayla beslenen bir “siyonist kukla” olarak nitelendirmiş, Metzger'i hain bir kötülük temsilcisi olmakla suçlayarak, İsrail'den kovulması çağrısını yinelemişti. Metzger'in Sina'da Filistin devleti önerisini kınayan grup, hahambaşını “sözde İsrail devletinin sözde hahambaşısı” ve “Siyonistlerin bol maaşlı kuklası” olarak gösterilmişti.

İnsafılı Yahudiler Siyonist Hahama; “Kutsal topraklardan atılması gereken hain” diye haykırmışlardı.

Siyonizm'in "sapık bir tarikat" olduğunu bildiren Neturei Karta, Metzger'in Kutsal Topraklar'dan atılması gereken "hain bir kötülük temsilcisi" olduğunu belirtmişti. Neturei Karta, Metzger ve tüm Siyonist hahamların, Yahudi dininin temsilcileri olmadığını vurgulamıştı. Grubun açıklamasında, Allah'ın kendilerini "Siyonizm'in etkilerinden, kana susamış liderlerinden ve onların kendilerine 'haham' diyen hain hizmetkârlarından koruması çağrısı"na da yer verilmişti. Metzger, Gazze Şeridi ile Mısır arasındaki sınır duvarlarının Filistinlilerce patlatıldığı ve yüz binlerce kişinin Mısır tarafına geçtiği günlerde yaptığı açıklamada, tüm yoksul Gazzelilerin, Sina Çölü'nde kurulmasını önerdiği ABD'deki Arizona benzeri modern bir ülkeye gönderilmesini istemiş, bu planının iyi bir çözüm olacağını, böylece herkesin kendi ülkesine kavuşacağını ve barış içinde yaşanacağını öne sürmüştü. Adı "Şehrin (Kudüs'ün) Koruyucuları" anlamına gelen Neturei Karta toplumu, İsrail içinde aşırı dincilikle suçlanan küçük bir topluluktur. Sayıları birkaç yüzlerle ifade edilen; Kudüs ve Beyt Şemes'te bulunan Neturei Karta üyelerinden bir bölümü de Londra ve New York'ta yaşıyordu. Siyonizm karşıtı bir grup olarak bilinen Neturei Karta, devlet olarak İsrail'i değil, Filistin'i tanıyordu. Filistinlilerin efsanevi lideri Yaser Arafat'ın dönemindeki Filistin Yasama Meclisinde de (parlamento) bir üyesi bulunuyordu. Neturei Karta'dan bazı hahamlar, 2006 Aralık ayında, Tahran'da düzenlenen soykırımın tartışıldığı bir konferansa da katılmışlardı.

Gazze'de Soykırım Yapan İsrail, İran'ı Hedef Gösteriyordu.

Atom bombası üretmediği kanıtlanan İran'ı halen uluslararası baskıya tâbi tutmaya çalışan İsrail, dünyanın en büyük silah sağlayıcılarından biri olmakla övünürken, Olmert yine İran'ı hedef gösterdi. İsrail Savunma Bakanlığı Müsteşarı General Pinhas Buharis, İsrail'in, İngiltere'yi geride bırakarak, dünya silah ihracatında 4. sıraya yerleştiğini söylüyordu. Pinhas Buharis, İsrail'in savunma sanayi ihracatının 2007'de 4 milyar dolara eriştiğini bildirdi. Silah ihracatında ilk 3 sırayı ABD, Rusya ve Fransa alıyordu. Silah sanayi şirketleri ve satıcılarıyla bu alanda (2007 Aralık) yürürlüğe girecek yeni yasanın ayrıntıları üzerine yapılan toplantıda bir araya gelen Buharis, yeni yasanın savunma sanayi ürünleri ihracatında, ulusal güvenlik, dışişleri politikaları ve uluslararası anlaşmalar doğrultusunda denetim öngördüğünü bildirdi. İsrail Savunma Bakanlığı Danışmanı Ahaz Ben-Ari de denetim yasasını ihlal edenlerin türlü cezalarla karşı karşıya kalacaklarını söyleyip, hem İran'ı uyarıyor hem saldırıya gerekçe hazırlıyordu. Buna karşın, dönemin İsrail Başbakanı Ehud Olmert, İran'ın 2010 yılına kadar nükleer silah sahibi olabileceğini ifade ederek, yine İran'ı hedef gösterdi. Olmert, İsrail'in bu konuda tavır değiştirmeyerek, baskılarını sürdüreceğini açıklıyordu.

İsrail'in nükleer programına ilişkin olarak uluslararası baskılar devam ederken, İsrail Başbakanı Ehud Olmert, İran'ın 2010 yılına kadar nükleer silah sahibi olabileceği yönünde uyarıda bulundu. Güvenlik kabinesi ile yaptığı görüşme öncesi basın mensuplarına açıklamalarda bulunan Olmert, İran'ın uranyum zenginleştirme çalışmalarını sürdürmesi halinde, 2000'in ilk 10

yılıının sonunda nükleer silah gücüne ulaşmasının muhtemel olduğunu söylüyordu. Olmert, **"Bu konudaki tutumumuzu değiştirmemiz için herhangi bir gerekçe yok. Uluslararası Atom Enerji Ajansı ile birlikte çalışmaya devam edeceğiz ve İran'ın nükleer silah sahibi olmasını engellemeye çalışacağız"**

diyordu. ABD'nin istihbarat raporu sonucu ortaya çıkan, İran'ın nükleer silah çalışmalarını 2003 yılında askıya aldığı bilgisini de değerlendiren Olmert, bunun uluslararası baskının ve izolasyonun bir sonucu olduğunu sözlerine ekliyordu.

Öte yandan, İran'ın nükleer silah elde edilmesi için gerekli 2 ayrı unsura halen devam ettiğini kaydeden Olmert, bunların balistik füzeler için bir cephane ve uranyum zenginleştirme çalışmaları olduğunu iddia ediyordu. İşgalci İsrail, İran'ın yapacağı atom bombasını varlığına tehdit olarak görüyordu. İsrail medyası da ABD istihbaratının raporunun ardından İsrail istihbaratının İran'ın nükleer kapasitesiyle ilgili istihbaratını gözden geçirmekte olduğunu yazıyordu. Her ne kadar reddetse de, İsrail'in Ortadoğu'da nükleer silah gücü olan tek ülke olduğu biliniyordu.

İcra Komitesinin ertelenme gerekçesi: Erdoğan, savunma sanayisini İsrail'e mahkûm etti.

Gelecek 20 yılı etkileyecek üç kilit savunma sanayisi ihalesinde Erdoğan İsrail'le işbirliğine hazırlanıyordu. Casus uydu için İsrail Savunma Bakanı 2008 Ocak'ta Türkiye'ye geliyordu. Füzesavar ihalesinde AKP'nin tercihi İsrail oluyordu. Tanksavar ihalesinde İsrail firması kısa listeye alınıyordu. Savunma Sanayi İcra Komitesi (SSİK)'nin 23 Kasım 2007 günü yapılacak toplantısı bilinmeyen bir tarihe ertelenince, kimse arkasında ne olduğunu anlamıyordu. Savunma Sanayi Müsteşarlığından yapılan açıklamada, **Başbakan Erdoğan'ın annesinin rahatsızlığı nedeniyle İstanbul'da bulunduğu, bu nedenle İcra Komitesi toplantısının ertelendiği** duyurulmuştu. Ertelemeye birlikte casus uydu, füze kalkanı ve tanksavar projeleri gibi kritik ihalelerle ilgili karar alınamıyordu. Bu üç ihale milyarlarca dolar tutarındaydı ve Türk Ordusu açısından hayati önem taşıyordu. Irak sınırına bu kadar yığınak yapıldığı bir dönemde İcra Komitesi toplantısının ertelenmesi soru işaretlerini artırıyordu. Casus uydu sınır güvenliği ve sızmalara karşı üstünlük kazandıracak bir proje olarak görülüyordu.

Erdoğan hükümeti, kilit üç savunma sanayi ihalesini İsrail'e vermek istiyordu. Füze kalkanı, casus uydu ve tanksavar ihalesinde İsrail firmalarıyla her türlü işbirliği kanalı açılıyordu. İsrail'den teknik heyetler Şimon Perez'in ziyaretinden kısa süre önce Ankara'da teknik görüşmeleri tamamlanıyordu. SSİK toplantısında ihalelerle ilgili karar verileceği konuşuluyordu. Ancak İngiltere'nin özellikle casus uydu konusunda Erdoğan'a yoğun baskı yaptığı ve SSİK'in 23 Kasım'da yapacağı toplantının bu nedenle ertelendiği belirtiliyordu. Erdoğan'ın; **"şimdi**

ortam karışık. Daha sonra karar verelim”

diyerek İcra Komitesi'ni ertelediği ortaya çıkıyordu. Türkiye'nin ilk casus uydusu özelliğini taşıyacak Göktürk askeri gözlem uydusu ihalesinde İngiltere ve İsrail firmaları ısrarlı görünüyordu. AKP hükümetinin İsrail ile anlaştığı ve Ocak ayında İsrail Savunma Bakanı Ehud Barak'ın Ankara'ya gelerek anlaşmanın son şeklini alacağı konuşuluyordu.

Helikopterlerin Skorsky'den alınmasına karar veriliyordu.

Toplantı yapılsaydı, 66 helikopterlik genel maksat helikopter ihalesi de iptal edilecekti. Bu helikopterlerin 54'ü genel maksat olacak, 12'si ise Jandarma'nın kullanımına verilecekti. Jandarma'ya verilecek helikopterlerle ilgili ihale, ilk SSİK'te tamamen iptal edilecek. Genel maksat helikopterleri için ikinci bir ihale açılacak. Yöntem değiştirilecek. Açık ihale yapılmayacak. Savunma Sanayi Müsteşarı Murad Bayar “alternatiflerle müzakere yolunu seçeceğiz” diyerek tek kaynaktan alım yapılacağına işaret etmişti. Anlaşılan, helikopterlerin tamamı Skorsky'den alınıverecekti. Toplantıda 80 orta menzilli tanksavar silah ve bunlara ait 80 füze alımı için de karar çıkacaktı. Bu ihale için İsrail'den RAFAEL, Rus Devlet Şirketi ROSOBORO-NEXPORT ve Güney Afrika'dan DENEL kısa listeye kalmıştı. SSİK toplandığında kısa liste açıklanacak ve bu şirketlerle ek müzakereler yapılacaktı. Savunma sanayisi kulislerinde İsrail'e bu kadar çok ihale verilmesinin sıkıntı yaratacağı konuşulmaktaydı.

Türkiye'de petrol vardı, ama çıkarılması Siyonist çevrelerce engelleniyordu!

Evet, Türkiye'de ve çevresinde hatta karasularımız içinde kalan bölgelerde “petrol vardı.” Ne zaman çıkarılacak dersiniz; Türkiye, yabancılar tarafından tam olarak kontrol edilip, yapılacak düzenlemeler ile “yabancı petrol devleri” bize hiçbir şey vermeden “petrolün tamamını alabilir” hale geldiklerinde çıkarılacaktı. Binlerce sayfa resmi belge inceledim. Size bu belgelerde adı geçen yörelerimizden birkaç örnek vereyim; Adıyaman, Edirne, Antalya, Hakkâri, Sivas, Saros Körfezi, İskenderun, Erzurum, Van, Kastamonu ve daha sayamayacağım birçok bölgemizde “arama-kapatma-engelleme” şeklinde gerçekleşen, “yaşayanların” resimleri ile kaydettiği yüzlerce olay vardı. Birini tam olarak aktarayım; Adıyaman'da petrol araması yapan yabancı ortaklı bir şirket “Burada petrol yok” diyerek kuyuyu kapatıyordu. Prof. Muammer Aksoy ve yanındakiler savcılığa başvurarak “bu kuyunun” bilerek kapatıldığını söylüyordu. Savcı 3 yıl bu olay üstünde araştırma yapıyor ve 3 yıl sonra bu kuyu açılıyordu. Bugün hâlâ o kuyudan saatte 20 varil petrol üretiliyordu!?

Irak petrolüne İsrail de ortak ediliyordu!

İsrail'in savaşa desteğini ödüllendirmek isteyen ABD, Kerkük-Hayfa boru hattının kurulmasını istiyordu. Petrol, Irak'ta şiddeti yine artıracığa benziyordu. Fakat İsrail'in ödüllendirilmesi Türkiye ve Suriye'nin cezalandırılması anlamına geliyordu. Amerikalılar Annapolis'in gürültüsünü, Irak'taki durumun ve İran'a yönelik gizli planın üzerini kaplamak için bir örtü ve Arapların İsrail'le ilişkilerini doğallaştırmasını tamamlama vesilesi kılmakla yetinmiyor; konferansı, Amerikan-Siyonist planındaki birden fazla maddenin kabul edilmesinin aracı kılmayı da başarıyordu. İsrail gazetesi Haaretz Arap Dışişleri Bakanları toplantısından üç gün önce, Bush yönetiminin İsrail'den, Kerkük-Hayfa boru hattının inşa edilme ihtimali ve maliyetiyle, 1948'deki Siyonist işgal öncesi var olan Musul-Hafya hattının canlandırılması hakkında bir rapor hazırlamasını istediğini yazıyordu. Böylelikle bu İsrail hayali, Amerikan talebiymiş gibi gerçekleşiyor ve Haaretz'e göre ABD, Irak işgaline desteğinden dolayı İsrail'i ödüllendirmiş oluyordu.

Fakat İsrail'in ödüllendirilmesi Türkiye ve Suriye'nin cezalandırılması anlamına geliyordu. Irak petrolü şu an Ceyhan üzerinden İsrail'e geçerken, Türkiye su ve petrolün denizyoluyla İbrani devletine ulaştırılmasını amaçlayan yeni bir anlaşmayı henüz imzalamıyordu. Musul hattıysa Suriye'den geçiyordu. Bu durum Kürt meselesi üzerinde tehlikeli yansımalarla yol açıyordu. **“Kerkük'teki boruların akışı ters çevrilecek, yani güneydoğuya döndürülecektir”** deniyordu. Petrolün Kerkük'ten Hayfa'ya geçişi, verimli hilalin (Mezopotamya) doğusundan güneyine uzanması, yani 'büyük İsrail'in bir ucundan diğer ucuna uzanması anlamına geliyordu. Hat bölgenin ekonomik olarak Yahudileştirilmesi, İsrail'in yüzde 40'ı Kerkük'te üretilen Irak petrolü üzerinde doğrudan kontrol kurması işleminde en anlamlı icraatı oluşturuyordu. Irak petrolünün Siyonist oluşuma taşınması projesi sürpriz değildi; bu proje ABD işgalinden bir hafta sonra açıklanmış ancak uygun zaman gelinceye dek ertelenmişti. İsrail Enerji Bakanı Paritzky'nin, Siyonizm'i ve İsrail'i desteklemesiyle tanınan ABD Enerji Bakanı Bodman'le konuyu ele almak için ABD'ye gitmesi ilginçti. Görünen o ki durum, maliyeti araştırmaya ve hazırlık işlemlerine kadar vardı. Bakan, hattın kilometre başına 400 bin dolar tuttuğunu ifade etti. Peki parayı kim ödeyecekti? Bu konu Ürdün'ün tutumunda saklı. İsrail, sanki ABD'nin baskı yapmasını istercesine Ürdün'ü onay vermeye ikna etmenin zorluğunu itiraf etmişti. İsrail, Irak, Ürdün ve Filistin'i geçecek boruları çevreleyen bölgedeki muhtemel halk muhalefetini de hesaba katmış ve yol boyunca askeri koruma noktaları kurulmasını talep ediyordu. Acaba yeni bir işgal için bundan daha iyi bir gerekçe olabilir mi?[4]

Bahadır Berk'in güzel benzetmesiyle: “Ortadoğu'da Ortaoyunu” Müslüman halkları canından bezdiriyordu.

"Millet, bağımsızlığının muhafazasından ibaret olan hayati gayesinin teminini ordudan, ordunun ruhunu teşkil eden subaylardan bekler. İşte subayların yüce olan vazifesi budur. Allah göstermesin, milletin bağımsızlığı ihlal edilirse bunun vebali subaylara ait olacaktır. Subaylar, izah ettiğim yüce, mukaddes ve bütün açılardan üzerlerine düşen vazife itibariyle, bütün mevcudiyetleriyle ve bütün dikkat ve ferasetleriyle, giriştiğimiz bağımsızlık mücadelesinde birinci derecede faal ve fedakâr olmak mecburiyetindedirler. Şahsi ve özel hayatları itibariyle de subaylar, fedakârlar sınıfının en önünde bulunmak mecburiyetindedirler. Çünkü düşmanlarımız herkesten evvel onları öldürür. Onları aşağılar ve hor görürler. Hayatında bir an olsa bile subaylık yapmış, subaylık izzetinefsini, şerefini duymuş, ölümü küçümsemiş bir insan, hayatta iken, düşmanın tasarladığı ve reva gördüğü bu muamelelere katlanamaz. Onun yaşamak için bir çaresi vardır. Şerefini korumak! Halbuki düşmanlarımızın da kastettiği, o şerefi ayaklar altına atmaktır. Dolayısıyla subay için 'ya istiklâl ya ölüm!' vardır." (M. Kemal Atatürk Ağustos 1920 Afyon) Bugün Irak'ın kuzeyinde, kendi yönetimini oluşturmuş, kendi çıkarları doğrultusunda Irak'tan bağımsız olarak dış politikalar uygulayabilen ve uluslararası arenada tanınmasına sadece küçük formalitelerin engel olduğu bir Kürt Devleti fiilen kurulmuştur. Çok yakın bir gelecekte artık bağımsızlığını ilan edecek bu Kürt devleti, şüphesiz ki İsrail-ABD ortaklığının bir ürünü, bu iki devletin yaklaşık 100 yıl süren mücadelesinin bir meyvesi olacaktır. Çünkü birbirleriyle gerçekten stratejik müttefik olan bu iki ülkenin ulusal çıkarları bu doğrultuda birbiriyle tamamen örtüşmektedir. ABD'nin sadece bölgesel değil, küresel politikaları da, kurulması hedeflenen Büyük İsrail devletinin üzerine kuruludur. Bu Devletin sınırları, Türkiye Cumhuriyeti sınırları içerisinde yer alan Fırat ve Dicle havzasının yukarılarını, hatta Güneydoğu Anadolu Bölgesini de içine alacaktır. Dolayısıyla Kuzey Irak'ta bağımsız bir Kürt Devleti kurabileceklerini düşünen, sözde Kürt Milliyetçileri farkında olmadan ABD-İsrail Emperyalizminin tuzağına düşmektedirler. Aynen Birinci Dünya Savaşı sırasında oynanan oyun ve İngiliz Emperyalizmine hizmet eden Arap aşiretleri gibi...

Hedeflenen Büyük İsrail Devletinin (BOP) sınırları, vaat edilmiş toprakların sınırlarıdır. Peki vaat edilen toprakları onlara kim vaat etmiştir ve neresidir bu topraklar? Yahudi yazar Israel Shakak, vaat edilmiş toprakları "Tanrı tarafından İsrailoğullarına Kutsal Kitap'ta vaat edilen ve tarihte bir zamanlar da Yahudi bir kral tarafından yönetilmiş olan topraklar" olarak belirtirken, Tevrat, (Eski Ahit) Tanrı'nın vaat ettiği toprakları, Nil nehrinden Fırat nehrine kadar uzanan topraklar olarak tanımlar. Aslında Yahudi soyuna bahşedilen bu toprakların günümüzde hangi ülkelerin sınırlarına karşılık geldiğini araştırmak için Büyük İsrail (Ortadoğu) Projesinin sınırlarına şöyle bir bakmak yeterli olacaktır. Adeta birebir örtüşürler. Türkiye açısından bu sınır Kıbrıs'ı ve Güneydoğu Anadolu Bölgesini de içine almaktadır. Elbette bu durumu bir tesadüf olarak tanımlamak mümkün görülmemektedir. Çünkü bugün bu projenin asıl mimarı ABD'ye hükümet eden güç, Yahudi-Hristiyan Evanjeliklerdir.

Musevi Hristiyanların kostümü: "Evanjelizm" yani Haçlı Siyonizm'i oluyordu.

Evanjelizm terimi, Yunanca "iyi haber" veya "asıl gerçek" anlamına gelen Evangelion isminden türemiştir. Sözlük anlamıyla, kutsal kitaba yönelmek, dönmek anlamına gelen bu terim, ilk defa Reform hareketi sırasında Martin Luther tarafından kendi kurduğu Evanjelik kilise cemaati için uyarlanmıştır. Bugün ise Evanjelikleri kısaca, "Yahudiliğe en yakın Hristiyan cemaat" olarak adlandırmak mümkündür. Hristiyan Evanjelikler, kendilerini Tanrı'nın seçilmiş halkı, yani diğer tüm ırklardan üstün özellikleri olan bir halk olarak görürler. Çünkü onların inançlarına göre, Tanrı insanoğlunu Yahudi olanlar ve olmayanlar olarak ikiye ayırmış ve Yahudilere diğer insanlarda olmayan özellikler vermiştir. Böylece kendilerinin tüm dünya uluslarını yönetme hakları bulunmaktadır. Mesih'in yeniden yeryüzüne inmesi ile zaten var olan dünyayı yönetme haklarını gerçeğe dönüştürüp, dünya egemenliğini ele geçireceklerine, Mesih yeniden yeryüzüne ininceye kadar da asla barış olmayacağına inanmaktadırlar. ABD içerisindeki Evanjelik Hristiyanların nüfusa oranı 40 yıl önce %20'ler seviyesinde iken, bugün bu oran %'40'lar seviyesine çıkmıştır. Özellikle son zamanlarda İsrail propagandacıları ile ülkenin dış siyasetinde rol alanlar arasındaki ilişki o derece güçlenmiştir ki, şu anda ABD'nin dış politikalarını belirleyen orta ve yüksek dereceli politikacıların hiçbirisi, ABD'nin ulusal güvenlik politikalarının İsrail'in ulusal güvenlik politikalarından farklılık gösterdiğini dahi düşünmemektedirler. Sıkı bir Evanjelik olan dönemin ABD Başkanı Bush'un kendisini ilahi bir misyonun adamı olarak gördüğü çok net biçimde anlaşılmaktadır. Ayrıca bu ilahi misyonun gerçekleştiricisi olarak medyanın bombardımanı ile inandırılmış radikal bir kitle kendisini hararetle desteklemektedir. Onların inancına göre ABD, bütün dünyaya özgürlük, demokrasi götürecektir ve bunu gerçekleştirirken çok fazla kan dökülüyor olması, bu fanatikler tarafından tartışılabilir bile değildir. Doğal olarak Ortadoğu'daki gerilimin giderek artan oranlarda sürdürülmesi hem Evanjeliklerin inançlarına, hem bu fundamentalist görüşü çıkarları doğrultusunda kullanan emperyal uluslararası sermayenin çıkarlarına hizmet etmektedir.

Bu şartlar altında görülüyor ki, Büyük Ortadoğu Projesi İsrail'in olduğu kadar ABD'nin de dünya ölçeğinde en önemli projesidir. Bu amaca ulaşmak için "böl, parçala, yok et" politikasının en güzel ve basit örneğini de 20 yıllık bir süreç içerisinde Irak'ta uygulamış, "Irak'ın toprak bütünlüğü" yalanını, dünya devletlerinin adeta gözlerinin içine baka baka sürekli yineleyerek, nihayet bu ülkeyi fiilen üçe bölmüştür. İlk etapta BOP çerçevesinde Suriye, İran ve bizim Güneydoğumuzun içinde yer aldığı topraklarda yavaş ama kararlı adımlarla bir Kürt devleti kurulmaktaydı. Bu devlet, İsrail'in en önemli müttefiki olacak ve ABD ile İsrail, bu Kürt devleti sayesinde petrol ve suyun kontrolünü tamamen ele geçirecek, Türkiye ile Araplar arasında bir tampona kavuşacaktır. Kuzey Irak Kürt Hükümetinin zaman zaman azarlıyormuş gibi yaptığı, ancak aslında "Kürt Milliyetçisi Gerillalar" olarak gördüğü o bölgedeki kamplarda yuvalanmış PKK militanları ise, Kuzey Irak'taki bu yeni devletin aslında güvencesidirler. Dolayısıyla bu politikaların baş mimarı geçmişten bugüne dek bölgedeki Kürtleri bir manivela olarak kullanan ABD, her ne kadar sıkıştığı zaman "PKK ile mücadelede Türkiye'nin yanındayız" mesajları verse de, aslında Kürt kozunu asla elinden bırakamayacaktır. ABD'nin, bugüne kadar Irak'ta düzeni sağlayamadığı ve askeri anlamda başarısız olduğu yönündeki görüş ve söylemlere de itibar edilmemelidir. Çünkü bir işgalin temel amacı kesinlikle o ülkenin her alanını tam bir denetim altına almak değil kontrollü bir kaos ve sürdürülebilir istikrarsızlık sağlamaktır. Burada üzerinde önemle durulması gereken sözde Kürt milliyetçilerinin nasıl olup da Yahudilerle işbirliği içerisine girebildikleridir. Kürtlerin böyle bir yakınlaşmayı, ittifakı kabullenmelerini ilk bakışta

anlayabilmek gerçekten zordur. Bu kapsamlı ve olağanüstü başarılı psikolojik harekât, ABD'nin değil İsrail'in tarihindeki en kapsamlı ve başarılı harekâtlardan birisidir.

“Yahudi Kürtler” meselesinin ciddiyetle irdelenmesi gerekiyordu.

Birinci Körfez krizinde ABD, aslında Saddam'ı devirmek için değil, çıkması olası bir iç savaşa engel olmak için yola çıkmıştı. Ayrıca Kürtleri güvenli bir geleceğe hazırlamak üzere güvenli bir tampon bölge oluşturarak, Saddam'ı öldürmeden elini kolunu bağlamak üzerine planlarını hazırlamıştı. Birinci Körfez savaşına Saddam'ın her türlü tahrikine rağmen girmeyen İsrail, diğer pek çok Arap devletinin ABD'nin yanında yer almalarını sağlamış ve böylece dolaylı olarak kendisini hedef yapmamıştı. Bu savaş ülkenin güneyindeki ve kuzeyindeki muhalif grupları cesaretlendirmekle kalmayıp Türkiye sınırına konuşlandırılan Çekiç Güç aracılığı ile Kürt Devletinin güvenliği yavaş yavaş sağlanmaya başlanmıştı. İsrail ise bu arada 1975 ihanetiyle ABD'ye küsmüş olan Kürt grupları ABD ile barışmaya aynı masaya oturmaya zorlamıştı. İsrail bu şekilde hem geleceğe ilişkin bağımsızlık rüyaları görmeye başlayan Kürtlerin, hem de ABD'nin ekmeğine yağ sürmüş olmaktadır.

Saddam'a karşı başlatılan Kürt ayaklanması süresince hep Kürt davasının savunucusu kesilen İsrail, bu şekilde de Kürt grupların sempatisini üzerlerine çekmeyi başarmıştı. ABD ise Kürt muhalif gruplara yardım etmek konusunda o kadar acele etmedi, dikkatli davrandı. Çünkü kuzeyde Kürtlerin isyanının başarılı olması güneyde Şiiilerin de başarıya ulaşabilmelerine olanak tanıyacak ve kurulması muhtemel İran destekli bir Şii hükümeti kesinlikle ABD çıkarlarına hizmet sunacaktı. Yani kısacası Saddam'a karşı yürütülen mücadele İran'ın ipleri eline almaması bahanesiyle, onu tasfiye etmeyi amaçlamıştı.

İsyanın bastırılmasının ve Kürtlerin evlerine dönmelerinin ardından, zaten 1970'li yıllardan bu yana Yahudilerle sıkı ilişkiler kurmak yanlısı olan Barzani, sık sık İsrail'e gidip gelmeye ve Kürtlerle Yahudiler arasında kardeşlik turları atmaya başlamıştı. Kürtlerle Yahudilerin akraba olduklarına dair söylentiler de aynı dönemde ortaya atılmıştı. Gerçekten de az da olsa Irak'ın kuzeyinde yaşamakta olan Kürt Yahudileri İsrail ile Iraklı Kürtler arasında kültürel bir köprü kurmak için eğitilip hazırlanmıştı. Üstelik Kürt Yahudileri de genellikle Barzani aşiretine bağlı insanlardı. Aynı şekilde sayıları 150-200 bini bulan Kürt de İsrail'de yaşamaktaydı. Bu etnik bağlar akrabalık propagandasının daha etkili olmasını sağlamıştı. Bugün yüz binlerce Iraklı Kürt bu fikre hararetle inanmaktaydı.

Son perdede ABD-İsrail-PKK ilişkisi oynanıyordu.

ABD ile PKK ilişkisi üzerine konuşulacak fazlaca bir şey kalmamıştır. Bilinmektedir ki, ABD'nin Kürt politikası kesinlikle bu terör örgütünün varlığını ve sürekli olarak Türkiye'nin güneyinde bir tehdit olarak algılanmasını gerektirmektedir. Ancak İsrail açısından bu ilişkiyi kolayca ortaya koyabilmek mümkün görülmemektedir. Pek çok politikacının yanı sıra Türk Dışişleri bile çoğunlukla, İsrail'in PKK sempaticisi veya destekçisi olmak şöyle dursun, bu konuda Türkiye'nin kararlı mücadelesine destek olduğunu iddia edecektir. Oysaki İsrail'in bu konudaki politikaları ABD'den hiç farklı değildir. İsrail kurulacak bir Kürt devletinin en muhtemel ve güçlü destekçisidir. Sık sık **"İsrail PKK'ya karşı operasyon yapacak..." "Apo'yu bize İsrail gizli servisi teslim ettirdi..."** haberleri propagandadan ibarettir. Bugüne kadar hiçbir Yahudi, bir Kuzey Iraklı Kürt'e zarar vermemiştir. Ancak, İsrail Türkiye'ye karşı her zaman insafsız ve acımasız bir dış politika izlemiş ama karda yürüyüp izini belli etmemiştir. Örneğin İsrail, 1994 yılında BOTAŞ Petrol boru hattının sabote edilmesi öncesinde teknolojilerini ve uydularını kullanarak bu boru hattının güvenliğini sağlamak üzere Türkiye'den taleplerini iletmıştır. Sabotajdan sonra, bazı basın organlarında İsrail'in terör örgütünü taşeron olarak kullandığı iddiaları dillendirilmişti. Bu şekilde ortaya atılan çeşitli iddialar, sonuçta İsrail'in Kürt Devletinin kurulması aşamasında bu aşiretler coğrafyasındaki siyasi kadrolara sonuna kadar destek olacağı yönündedir.

Netice olarak ABD-İsrail mihverinin Kuzey Irak Kürtleriyle her kademedede ve değişik boyutlarda sürekli ilişki içerisinde olduğu ve PKK'nın da hem maddi hem manevi yönden ABD-İsrail vesayeti altında olduğu bir gerçektir. Burada çözülmesi gereken asıl sorun, Türkiye Cumhuriyeti'nin bu gidişe ne kadar sessiz kalabileceği, Şiilerin, merkezi hükümette yakaladıkları etkinlik ve baskın sayısal avantajlarını özellikle Kürtlerle paylaşmaya nereye kadar sabredebilecekleri, özellikle bir taşeron rolü üstlenmiş görünen ya da bu misyona memur edilen PKK'nın, İmralı'dan başlayarak seslendirdiği ve dalgalar halinde yayılan Kürt Konfedere Devleti düşüncesine, Türkiye-İran-Suriye'nin ne kadar bir süre daha sessiz kalabilecekleridir. Bu arada, sözde PKK'yı tasfiye girişimleri de, silahlı bölücü hareketi siyasi partiye dönüştürme projesidir ve eskisinden daha tehlikelidir.[5]

Sınır ötesi operasyonun başarıyla gerçekleştirilmesi gerekiyordu.

PKK'nın 2007 ve 2008 tarihlerinde gittikçe artan ve etkili olmaya başlayan eylemleri nedeniyle ulusça mutabakata vardığımız sınır ötesi operasyonla ilgili ciddi endişelerimiz olması yerindeydi. Çünkü başta Dağlıca baskını olmak üzere, sınırdan yapılan taciz ateşleri, adam kaçırma eylemleri PKK'nın ister istemez bir taşeron olarak Türk askerini Kuzey Irak'a çekme oyununun bir parçası olabileceği izlenimi vermekteydi. ABD Başkanı

ile yapılacak resmi görüşme sonrasına ertelenen operasyon, muhtemel bu müdahale ile, PKK'nın yok edilmesini değil, arzu edilen bir başarısızlıkla, Türk askerinin yıpratılmasına, içerideki iç isyan tahriklerine karşı koyamayacak hale sokulmasına, Yahudi-ABD planlarına alet edilerek Barzani'nin bütün dünyanın gözü önünde kahramanlaştırılmasına yönelik tüm sinsi ve şeytani hesaplar Kahraman Ordumuzun stratejik ve taktik manevralarıyla tersine çevrilmişti.

Ve millet olarak umutlandırıcı ve gururlandırıcı bir durumdur ki; Ordumuz zahiren ve siyaseten; ABD ve işbirlikçi AKP çizgisinde görünüp stratejik bir uyum sergilese de, gerçekte milli ve haysiyetli bir cesaretle, Kuzey Irak'taki PKK plakalı Amerikan üslerine ve İsrail'in dağ eğitim akademilerine, hem de tamamen yerli teknolojilerle, kök söktüren ve süper şeytanları şaşkınlığa uğratıp ürküten oldukça başarılı ve sonuç alıcı akınlar gerçekleştirmiş ve son kara harekâtıyla dünyada bir numara olduğunu tescillemiştir. Ve bu harekât üzerine, İsrail'in masum Filistinlilere karşı giriştiği vahşi katliam, herhalde gizli bir intikam gibidir.

Dönemin ABD Büyükelçisi, sonra Suriye Özel Temsilcisi Jeeffry, Büyük İsrail Projesine hizmet ediyordu!

ABD'deki Siyonist Yahudi Lobileri için: İsrail'in güvenliği ve Büyük Ortadoğu Projesi kapsamında, her atanan Ankara Büyükelçisi ve üst düzey diplomat yetkilileri; Amerikan Başkanı kadar önemli sayılırdı. Bu nedenle Ankara'ya gönderilecek Büyükelçilerin, ya doğrudan veya dolaylı Yahudi kökenli ve Siyonist fikirli olması şarttır. Cumhuriyet tarihi boyunca Ankara, İstanbul ve Adana'ya tayin olunan bütün Büyükelçi ve Başkonsoloslara bakıldığında, bu söylediklerimiz daha iyi anlaşılacaktır. Çünkü Siyonist Yahudiler için, ABD'den önce, İsrail'in çıkarları önemli sayılmaktadır. Ve bütün bu şeytani amaçların gerçekleşmesi için, Türkiye köprü başıdır.

McCain ve Obama tahterevallisiyle ahmaklar avutuluyordu.

CNN Türk 26 Eylül 2008 tarihinde ABD Başkan adaylarının televizyon tartışma programını canlı yayında veriyordu. Güya iki farklı partinin Beyaz Saray'a oturtmak istediği adamları dinliyordum. Vah Amerikalı sıradan vatandaşa vah... Aynı yemi onun oyunu yakalamak için takmışlardı. Aynı zokayı Amerikalı da yutacaktı. Hangi aynı zoka? Türk halkına beş yılda bir yutturulan zoka... Sanki temelde AKP ve CHP farklıymış izlenimi vererek yutturulan cinsten. Farklı isimde partilerin mevcudiyeti, özde farklılığa kanıt sayılabilir

mi? CHP ve AKP liderinin birbirleriyle ağız dalaşında olması, onların temelde farklı fikirleri savunup, farklı toplum ihtiyaçlarına cevap olarak ortaya çıktıkları söylenebilir mi? Akıl sahibi insanlar hep şunu sordular "Sayın Erdoğan ve Sayın Baykal, ülkemizdeki fakirliği nasıl bitirebiliriz, ticareti nasıl canlandırırız, eğitimi nasıl düzene sokarız, yaşanabilir ve büyük Türkiye'yi nasıl kurabiliriz, dış politikada bağımsız politikalara nasıl ulaşırız?"

Bu iki liderin farklı olduğuna ve farklı şeyler söylediğine ikna olabilmem için yukarıda sıraladığımız temel problemlerle ilgili çözüm önerilerinin ne kadar farklı ve vurucu olduğunu görmemiz lazım. Gayet basit bir turnusol kâğıdı kullanarak IMF'ci misin değil misin? Dış politikada ABD'den farklı düşünüp hareket edebilecek misin? Türkiye'deki en temel insani haklarla ilgili fikrin ne? Beynin yerli mi, ithal mi? Benzeri sorulara hayati ve keskin cevaplar bulmadan A partisi B partisinden farklı demek mantık olarak doğru değil. Kişinin ne yaptığına bakarız, ne dediğine değil. Bu satırları sadece bizim liderlerin temelde aynı olduğunu yahut ABD'deki vitrin mankenlerinin birbirinden farkı olmadığını anlatmak için kaleme almadım. McCain ve Obama'yı oturup eni konu dinledim. Ediyale Būdū misali... Biri diyor ki: Terörün merkezi Afganistan'dır, Irak'ta bu kadar oyalanmayalım, diğeri diyor ki: Afganistan'a o kadar yüklenmeye gerek yok, El-Kaide Irak'ta konuşlanmış, yalnızca Irak'a odaklanmamız lazım. Böyle söyleyince biri cumhuriyetçi oluyormuş diğeri demokrat. Allah Allah. Sağ kolları Senatör Joe Biden ile Vali Sarah Palin konuşuyorlardı. Hadi tahammül edebildiğim yere kadar onları da dinleyeyim dedim. İkisi de diyor ki, İsrail en büyük dostumuz. İran onu tehdit ediyor. İran en büyük terörist devlet. Biri diyor ki biz teröristlerle görüşmeyiz, diğeri diyor ki biz görüşürüz. Fark ne sizce? Wah zavallı Coni wah! Wah zavallı sakallı Hüsnü vah!" tespitler i haklıydı.

ABD Büyükelçisi Jeffrey'nin portresi: Kıdemli CIA ajanı İncirlik ve Bağdat'ta çalışmıştı.

Jeffrey; 1947 Massachusetts doğumluydu. Northeastern Üniversitesi'ni bitirdikten sonra Boston Üniversitesi'nde lisansüstü derecesi alıyordu. 1969-1976 yılları arasında Vietnam ve Almanya'da ABD ordusunda piyade subayı olarak görev yapıyordu. 1977 yılında bir süre, Yakınoğu Bürosu İran Politikaları konusunda çalışan bir grubu eğitiyordu. 2002-2004 yılları arasında ABD'nin Arnavutluk büyükelçiliğinde bulundu. Eşi Alman Yahudisi olan Jeffrey, Türkçe, Almanca ve Fransızca biliyordu. ABD'nin BOP'un kaotik bölge merkezi olan Türkiye'ye 2008'de büyükelçi olarak atamaya karar verdiği Jeffrey; "asker, kıdemli diplomat, kıdemli uluslararası güvenlikçi ve kıdemli CIA ajanı" olmak üzere 4 önemli niteliğe sahip bulunuyordu. Uzmanlık alanları; Irak, İran, Suriye, Türkiye ve Kafkasya'yı kapsıyordu. Kuzey Irak'a yönelik harekâtların zirveye tırmandığı dönemde Adana Başkonsolosluğu yapıyordu. Yahudi kökenli Hristiyan Evanjelik James F. Jeffrey önce Senato Dış İlişkiler Komitesi'nde, sonra da Senato Genel Kurulu'nda izleyeceği politikayı açıklıyor ve onay alıyordu. Kasım 2008'de Büyükelçilik görevini,

Yazar Ahmet AKGÜL
07 Mayıs 2020

3 yıllık süresi Ağustos 2008'de sona eren yine Siyonist Yahudi Ross Wilson'dan devralıyordu. ABD Dışişleri Bakanlığında, Türkiye-Yunanistan-Kıbrıs dâhil olmak üzere Güneydoğu Avrupa bölümünün direktörlüğünü yürütmekte olan Douglas Silliman da Ağustos 2008'de Büyükelçilik müsteşarı olarak Jeffrey'den önce görevine başlıyordu. Görünen odur ki Silliman'ın ilgileceği asıl konu Kıbrıs oluyordu.

Bu, Jeffrey; 1985-1987 yılları arasında İncirlik üssünün Kuzey Irak'a yönelik harekâtlarının zirveye tırmandığı dönemde bir asker diplomat olarak Adana Başkonsolosluğu yapmıştı. Adana Başkonsolosluğu CIA'nın görev alanıydı. Jeffrey de bir CIA ajanıydı. Yahudi Jeffrey; 1999-2002 yılları arasında Ankara Büyükelçiliği'nde müsteşarlık görevi de almıştı. Bu görev de CIA adınaydı. Müsteşarlık görevine Başkan Clinton atamıştı. Büyükelçiler olarak Marc Paris ve Robert Pearson ile çalışmıştı. Her ikisi de CIA ajanıydı ve Yahudi Lobileri tarafından bu göreve atanmışlardı.

ABD'nin İran-Suriye-Irak politikalarının mimarı Jeffrey, sonradan Suriye Temsilcisi atanıyordu!

Jeffrey; Başkan Bush'un Irak'ı işgalinden sonra 2004'ten 2005 Ağustos'una kadar 1 yıla yakın bir süre Bağdat Büyükelçiliğinde Müsteşar ve Maslahatgüzar olarak görev yaptı. Bu da yine bir CIA görevi olmaktaydı. Jeffrey, bu dönemde seçilmiş bir grup üst düzey Amerikalı yetkili tarafından 2004'te Irak politikası ve operasyonları grubu içinde yer aldı ve önemli katkılar sağlamıştı. Bu sürede gösterdiği üstün performans üzerine Dışişleri Bakanı Rice, onu sağ kolu olarak 2005 Ağustos'undan 1 yıl süreyle İran da dâhil olmak üzere son derece kilit bir görev olan "Yakın Doğu İşleri Müsteşarlığına" taşıdı. Jeffrey bu göreviyle birlikte Dışişleri Bakanlığı Irak Koordinatörlüğü'nü de üstüne almıştı. 2004'te kurulan "Irak Politikası Operasyonları Grubu" (ISOG) bünyesinde yer alan, ISOG'a benzer olarak 2 Ocak 2007'de kurulan "İran ve Suriye Operasyonları" bölümünde ABD'nin İran-Suriye-Irak politikalarının da mimarıydı.

Emperyalistlerin, "Savaşma, savaştır" planı ve Siyonist Jeffrey'in fırsatçılığı!

İran'ın nükleer tehdidi altında olduklarını varsaydıkları: Suudi Arabistan, Birleşik Arap Emirlikleri ve bölgenin diğer Arap ülkeleri arasına işbirliği, askeri faaliyetleri ve Suriye'ye "Çifte Tecrit" gibi çalışmaları başlatmıştı. Jeffrey'nin yer aldığı bu uzmanlar grubunda şu isimler vardı: Beyaz Saray Güvenlik Danışmanı Stephen Hadley, Dışişleri Bakan Yardımcısı John Dimitri Negroponte, Bağdat Büyükelçisi Ryan Crocker, Dışişleri Bakanlığı Türkiye-Yunanistan-Kıbrıs dâhil olmak üzere Güneydoğu Avrupa bölümü direktörü Douglas Silliman, Dışişleri Bakanlığı

Yazar Ahmet AKGÜL
07 Mayıs 2020

Yakındoğu Dairesi Başkan Yardımcılığı ve BOP Koordinatörlüğüne babası Dick Cheney tarafından getirilen Elizabeth Cheney de vardı. Hayret, bu isimlerin tamamına yakını Yahudi asıllıydı. Elizabeth Cheney'in Dışişleri Bakanlığı'nda üstlendiği görev; önce Irak ve ardında İran muhalefetine örgütlenip kışkırtılmasıydı. Bu görevi 5 yıla yakın bir süredir sürdüren Cheney'nin muhalefete örgütlenmesine yönelik olarak getirdiği yeni konsept, "Savaşma, savaşır!" planıydı!

Bush-Erdoğan mutabakatını da Jeffrey sağlamıştı!

Jeffrey'nin bölge sorunlarına getirdiği önemli konsept ise, "PKK tehdidi = El Kaide tehdididir". PKK'ya karşı ABD-Türkiye-Irak güçlerinin birlikteliğini kuran "Üçlü Mekanizma"ydı. Bu tür çalışmaları ile dikkatleri üzerine toplayan Jeffrey, 1 Ağustos 2007 tarihinde de Başkan Bush tarafından Ulusal Güvenlik Konseyi Danışman Yardımcılığına atanmıştı. Jeffrey, BOP'un önemli bir ayağı olan Kuzey Irak politikasının şekillenmesinde Irak büyükelçileri Ryan Crocker ve Zalmay Halilzad ile önemli çalışmalar yapmıştı. 5 Kasım 2007 tarihinde gerçekleştirilen Başkan Bush-Erdoğan ve heyetlerinin Oval Ofis görüşmesi ve mutabakatının şekillendirilmesinde önemli katkıları vardı.

James Jeffrey; Irak-Iran-Suriye-Türkiye-Kafkaslar konusunda uzmandı. Rusya'nın Gürcistan'a yönelik girişimine karşı çıkmıştı. Rusları "tehlikeli ve orantısız güç" kullanmakla suçlamıştı. Ulusal Güvenlik Danışman Yardımcısı olarak ilk resmi tepkiyi o açıklamıştı. Bu tepkinin ardından Condoleezza Rice Gürcistan'a gidip Mihail Saakaşvili'ye destek ve Rusya'ya gözdağı vermeye başlamıştı.

Müsteşarın hedefi Kıbrıs'tı!

Ağustos 2008'de Jeffrey'nin müsteşarı olarak Ankara'da göreve başlayan Douglas Silliman özellikle Türkiye-Yunanistan-Kıbrıs konusunda uzmandır. Kıbrıs konusuna yoğunlaşacağı anlaşılmaktadır. Silliman da bir CIA ajanıdır. Ürdün'de uzun süre CIA istasyon şefliği yapmıştı. Silliman, Yahudi; Jeffrey ise Hristiyanlaşmış Yahudi takımındandı. ABD yönetimleri Türkiye'ye Hristiyan Büyükelçi, Müsteşarlığa Yahudi diplomat tayin etmeyi kutsal prensip saymaktaydı. Her ikisinin de CIA ajanı olmaları lazımdı. Bu prensiplerinin nedeni ise, "ABD'nin Türkiye-İsrail ilişkilerinde katalizörlük rolüne" duyulan ihtiyaçtı.

Jeffrey'in sinsi ve Siyonist sıfatları!

ABD'nin BOP'un kaotik bölge merkezi olan Türkiye'ye Büyükelçi olarak atadığı Jeffrey; "asker, kıdemli diplomat, kıdemli uluslararası güvenlikçi ve kıdemli CIA ajanı" olmak üzere 4 önemli niteliği vardı. Uzmanlık alanları; Irak, İran, Suriye, Türkiye ve Kafkasya'yı kapsamaktaydı. BOP Eşbaşkanlığını üstlenmiş bir Başbakanın yönetimindeki Türkiye'ye gelen Jeffrey, bu projenin kendi ülkesi çıkarlarına en yüksek derecede gerçekleştirilmesi için üstün çaba göstermesini gerektiren nitelikler taşımaktaydı. ABD'nin Jeffrey gibi bir diplomatı Ankara'ya büyükelçi olarak tayin etmesinin amaçları şunlardı:

1- ABD'nin Irak'ı işgalinden sonra bölgenin en büyük tek gücü haline gelen İran'ın bu gücünü kırmak.

2- Bunun için İran ve Suriye'de rejimi değiştirip yıkmak. İran ve Suriye'nin, Irak'taki direniş kuvvetlerini desteklemelerini buna gerekçe gösterip dünya kamuoyuna ısrarla dayatmak.

3- Bu amaçla İran'a "Çifte Tecrit" politikasını uygulayarak veya İran'a operasyon yaparak "İsrail'in bölgede tek hâkim güç" haline gelmesini sağlamak.

4- ABD-Türkiye-Irak üçlü mekanizmasını ve "PKK tehdidi El Kaide tehdidinde eşdeğerdir" konseptini birlikte işleterek Rusya-İran-Suriye olası ekseninin ve Rusya'nın Kafkasya'da yükselen etkisinin önünü tıkamak.

5- Bunun için de Gürcistan'ı acilen NATO'ya almak ve NATO'yu Karadeniz'e sokmaktır. Bunları gerçekleştirmeye çalışırken de ABD-AB işbirliğini temel almaktır...

Peki acaba, ılımlı İslamcısından çalılımlı solcusuna, şu yazar-yorumcu takımının hiçbirisi, neden bu gerçekleri gündeme taşımazlar ve toplumu uyarmazlar? ABD'nin Türkiye Büyükelçilerinin ve diplomasi şeflerinin: Asıllarını, astarlarını, amaçlarını, özel statü ve sıfatlarını, geçmişteki hizmet sahalarını, milletimize tanıtmak için, niye hiç kendilerini yormazlardı? Çünkü görevleri; bunları tartışıp toplumun gözünü açmak değil, suni gündemlerle halkı uyutmak ve bu Siyonist ajanların işini kolaylaştırmaktır. Çünkü bunun karşılığı dolar cinsinden on binlerce maaş alınmakta ve

bizim ancak filmlerde görebildiğimiz, boğaz manzaralı villalarda oturulmaktaydı!..

SüperNATO uzmanı James Jeffery çok tehlikeli bir ajandı!..

Türkiye, Amerikan kontrolü altındaki Irak'ın kuzeyinden gelen terör saldırılarıyla mücadele ederken, ABD'nin Ankara Büyükelçiliği'ne 2008'de atanan ismin James Jeffrey olması dikkat çekiciydi. Arnavutluk'taki bazı uzmanlara göre Jeffrey, Balkanlardaki derin müdahalelerin bir numaralı ismiydi. Amerikan Derin Devletinin bir numaralı ismi olarak gösterilen Dick Cheney'in ajan kızıyla çalışma arkadaşı olan ABD'nin o dönem Ankara Büyükelçisi James Jeffrey, Türkiye'nin Irak'ın kuzeyine operasyon yapmasına karşı takındığı sert tutumla gündemdeydi. ABD'nin Ankara Büyükelçisi James Jeffrey için değerlendirmeler yapan bazı Arnavut uzmanlar, ABD'nin Ankara Büyükelçisi'nin "Stay Behind"ın (SüperNATO) önemli isimlerinden biri olduğunu belirtmişlerdi. Arnavut uzmanlar böyle söylemekteydi. Çünkü; Arnavutluk'un Amerika'ya bağımlı bir ülke haline gelmesini sağlayan kişinin James Jeffrey olduğu bilinmekteydi. Üstelik Jeffrey, Yugoslavya'daki Arnavutlarla yakın ilişkileri olan Richard Hoolbrooke'un yakın çalışma ekibindendi. Balkanlar'da Arnavut halkı üzerinde birlikte yoğun çalışmalar yürütmüşlerdi.

Büyükelçi Jeffrey soykırım yalanını savunduğu için Ermenilerin baş tacıydı!

Bir dönem ABD'nin Türkiye Büyükelçisi, şimdi ABD'nin Suriye Özel Temsilcisi James Jeffrey, ABD Senatosu Dış İlişkiler Komitesi'nde yaptığı sunumda, **"Türkiye'yi Ermenistan ile diplomatik ilişkiye geçmek ve Osmanlı İmparatorluğu'nun son döneminde yaşanan trajik olaylar konusunda Ermenistan ile açık ve dürüst bir diyalog kurması için güçlü bir şekilde zorlayacağız"** demişti. Daha önce Türkiye'de 3 kez görev yapan James Jeffrey, 1999-2002 yılları arasında Türkiye'de Büyükelçi'den sonraki ikinci adam olarak gelmişti. ABD'deki kısa adı ANCA olan Amerika Ulusal Ermeni Komitesi, internet sitesinde James Jeffrey'in soykırım iddialarını kabul ettiğini belirtmişti. ABD Senatosu Dış İlişkiler Komitesi Başkanı Joseph Biden'in James Jeffrey'ye yönelttiği soruları yayınlayan site, Jeffrey'nin cevaplarına da yer vermişti. Joseph Biden, Büyükelçi'ye şu soruyu yöneltmişti:

"Osmanlı İmparatorluğu'na gönderilen ABD'li diplomatların, Ermeni Soykırımı sırasında arşivledikleri, Ermeni nüfusu tamamen yok etme amaçlı sistematik ve devlet destekli hareketler olduğuna itirazınız var mı?"

James Jeffrey bu soruya tereddütsüz **"İtirazım yok"** yanıtını vermişti. Jeffrey cevabına **"Ermen i toplumunu yok etmeye yönelik teşebbüs olarak tarif edilen 1915-1916 olaylarını rapor eden ABD Büyükelçisi Morgenthau'nun raporlarına itiraz etmiyorum"** diyerek devam etmişti. Morgenthau'nun raporları soykırım yalanını savunanların temel dayanaklarından birini teşkil etmekteydi.

AKP iktidarı Jeffrey'i neden çok umutlandırmıştı?

James Jeffrey, iki ülke arasındaki ilişkilerin 2003 yılındaki tezkere oylamasıyla zedelendiğini söylüyordu. "Türkiye ve ABD'nin ortak hedef ve amaçları paylaştıklarını, ancak iki ülkenin taktik ve yöntem farklılıkları olduğunu savunan Jeffrey, bu durumun yanlış anlamalara yol açtığını ileri sürüyordu. PKK saldırılarının artmasıyla Türk kamuoyunda ABD'nin değerinin iyice düştüğünü belirten Jeffrey, Türkiye'nin Amerikan karşıtlığının en yüksek olduğu ülke olduğunu da itiraf ediyordu. "Neyse ki 2007'den itibaren ikili ilişkilerde önemli ilerlemeler görmeye başladık" diyen Jeffrey, AKP'nin 2007 seçimlerinden elde ettiği başarıyı temel ilerleme olarak görüyordu. Büyükelçi Jeffrey, Tayyip Erdoğan yönetiminin, Talabani ve Kukla Devlet yönetimiyle ilişkilerinden memnundu. Irak'a gönderilen kargonun yüzde 70'inin Türkiye'den İncirlik üzerinden gittiğini söyleyen Jeffrey, Afganistan'a giden uçakların da burada ikmal yaptıklarını belirtiyordu. Jeffrey'e göre Türkiye İncirlik konusunda, bölge için bir örnek teşkil ediyordu. Jeffrey, 301. madde ve başta Kürtçe olmak üzere Türkçe dışındaki dillerde televizyon yayını yapılması konusundaki değişikliklerden de övgüyle söz ediyordu.

Siyonist Olmert'in: "Doğu Kudüs ve Golan'dan çekilmeliyiz. Arz-ı Mev'ud bir hayaldir!" çıkışı?..

Bu arada dönemin İsrail Başbakanı Ehud Olmert, Filistin ve Suriye ile sağlanacak barış karşılığında İsrail'in, 1967 yılında işgal ettiği tüm topraklardan çekilmesi gerektiğini söylüyordu!? 21 Eylül 2008'de görevinden istifa ettikten sonra vekâleten Başbakanlık yapmakta olan Olmert, İsrail'de yayınlanan Yedioth Ahronoth gazetesine konuşarak: "Da ha önce hiçbir İsrail liderinin ağzına alamadığını söylüyorum: Doğu Kudüs ve Golan Tepeleri dâhil bütün topraklardan çekilmeliyiz." diyordu. Gazete, hakkındaki yolsuzluk suçlamalarından dolayı istifa eden Olmert'in açıklamaları için "vasiyet röportajı" başlığını kullanıyordu. Olmert, Büyük Ortadoğu Projesinin (BOP'un) bir hayal olduğunu ve Arz-ı Mev'ud (vaat edilen Büyük İsrail) beklentisinden artık vazgeçileceğini umduğunu özellikle vurguluyordu. Elbette Siyonist Olmert, Müslümanları avutmak ve uyutup zaman kazanmak için bunları söylüyordu.

Yazar Ahmet AKGÜL
07 Mayıs 2020

Ancak bu “tarihi itiraf” niteliğindeki sözler; İslam coğrafyasını parçalamayı ve hükmü altına almayı amaçlayan “Büyük İsrail kurgusunun” ve BOP’un gerçek olduğunun da bir belgesiydi: Yani, uzun yıllar BOP eşbaşkanlığını yürütenler, aslında Siyonist senaryoların beşinci sınıf bir hizmetçisi oluyordu. Yahudi Olmert bile bu hayali ve şeytani heveslerden artık vazgeçilmesi gerektiğini söylerken, bizimkilerin ABD ve AB aşkı, gafletten de öte bir hıyanet kokuyordu.

Bu makaleyi sesli olarak dinleyebilirsiniz:

{mp3}israilcibanbasidir{/mp3}

[1] (a.a)

[2] 04.09.2007 / Milli Gazete / Ayhan Demir

[3] 03.09.2007 / Yaman Törüner / Milliyet

[4] Hayat Elhuveyik / Haliç / Radikal

[5] Jeopolitik / Aralık 2007